

Gripande och sorgligt aktuell musikal

20 februari 2015 kl 17:08, uppdaterad: 20 februari 2015 kl 17:10

MUSIKAL PARADE

Text: Alfred Uhry. Musik, sångtexter: Jason Robert Brown. Regi, översättning: Markus Virta.

Värmlandsoperan

Scenografi: Lotta Nilsson. Kostym: Ellen Cairns. Koreografi: Lars Bethke.

Kapellmästare: Johan Siberg. Medv: James Lund, Jenny Norén, Erik Gullbransson, Christer Nerfont, John Alexander Eriksson, Rikard Björk, Jan Kyhle m fl

Sorgligt nog är Värmlandsoperans vårmusikal "Parade" så aktuell som om den vore skriven denna vecka, trots att den är nästan 20 år gammal och bygger på verkliga händelser i början av 1900-talet. Stycket har en del likheter med "Vår klass", som visar hur latent antisemitism blommar upp i ett på ytan fridfullt samhälle med brutal, dödlig utgång.

1913 anklagades Leo Frank, judisk föreståndare vid en pennfabrik i Atlanta, för våldtäkt och mord och lynchades av en mobb när dödsdomen mot honom hade förvandlats till livstids fängelse. Textförfattaren Alfred Uhry, som själv kommer från Atlanta, beskriver ett samhälle som spottar ut det främmande, genomsyrat av motsättningar mellan svarta och vita, judar och kristna, yankees och sydstatare.

Första scenen påminner om hur levande inbördeskrigets trauma fortfarande

---

Läsarbetyg
Läsarnas snittbetyg

0 betyg med 0 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

är i pjäsens Georgia. Firandet av krigets minnesdag inramar berättelsen, där det unga paret Joe och Lucille Frank står i centrum, bägge av judisk familj och inflyttade i Atlanta. Hon vill gärna ha en picknick i parken men han måste till jobbet först. I slutet får de äta på en filt i fängelset där Leo suttit i två år.

Liksom den mer glamorösa "Chicago" innehåller "Parade" en diskussion om pressetik. Sensationshungriga reportrar påverkar rättegången mot Frank, men vad som hände den mördade flickan får vi egentligen aldrig veta. Var och en i publiken får anledning att rannsaka sig själv - vem skulle vi ha trott på?

Värmlandsoperan lilla scen är en gammal industrilokal där scenografen placerat en brun låda av bräddor. Genom springorna sipprar ibland rök eller ljus. På en plattform i mitten formas hela tiden nya spelplatser av stolar och bord, och de aktörer som inte deltar sitter i rad runt kanten.

Detta är i hög grad ett ensemblestycke, där de 15 medverkande turas om i ett myller av roller. Korta musiknummer för effektivt intrigen framåt. Tonsättaren Jason Robert Brown, i grunden pianist, går i Stephen Sondheim's fotspår. Han låter komplicerade, marschrytmer påminna om titeln och blandar friskt gungigt jazzbeat, gospel och blues med känslösamt utformade kärleksduetter.

Men det finns inget sentimentalt över denna gripande uppsättning, som Markus Virta har regisserat med stort allvar och finesse. James Lund och Jenny Norén gör fina, inträngande porträtt av det hårt prövade paret Leo och Lucille Frank. I den skickliga ensemblen märks bland andra den intensive Rikard Björk som den mördade flickans pojkvän och John Alexander Eriksson med en tung fängelsesång. Att den duktiga lilla orkestern sitter i ett annat rum förstärker den sceniska koncentrationen men ger tyvärr en viss musikalisk distans.

BO LÖFVENDAHL
bo.lofvendahl@svd.se